

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual
EMPRESARI @xaviergual

LLUNY, PERÒ AL CIM

Als no futbolers, el nom de Jonathan Soriano, un ciutadà del Pont de Vilomara i Rocafort, potser no els dirà gaire res. Han de saber que serà el segon professional més ben pagat de tots els que treballem i som originaris de les comarques de la Catalunya Central. Ni el president (o CEO, com es fan dir els més moderns i internacionals) de l'empresa més gran o rendible de totes les nostres li podrà fer ombra. De fet, ingressarà cada any mig milió d'euros més que la presidenta del Banc de Santander. Quasi cap firma empresarial provera presentarà uns beneficis similars als del seu salari: vuit milions d'euros. El goleador bagenc acaba de ser traspasat del seu club actual, el Red Bull de Salzburg, al Beijing Sinobo Guoan. Un sol home generarà més guanys que organitzacions amb centenars de treballadors impli-

cats a fabricar peces metàl·liques o qualsevol altra manufactura. De ben segur que si no l'enquadressim en el seu àmbit de treball, el futbol professional, ens semblaria una exageració que una persona pugui ingressar aquests diners de forma legal. Però, dins del seu món, tot quadrà, tot encaixa, són imports habituals. De fet, un altre bagenc el supera i se situa al davant en el pòdium: segons alguns mitjans especialitzats, Pep Guardiola ingressa vint-i-cinc milions per temporada al Manchester City. Del tot inabastable per a cap altre mortal excepte si et dius Messi. Fixant-nos en la història del modest Soriano, la seva és una lluita plena d'obstacles i superació personal fins a assolir el seu objectiu, aquell que tants busquen i molt pocs assolixen: convertir la seva afició en la seva ocupació i cobrar un sou, enorme en el seu cas, per exercir-la. Des dels

temps d'Estanislau Basora, nascut a la Colònia Valls, alguns jugadors «nostres» han tret el cap en equips professionals, normalment al Barça o bé a l'Espanyol, com els casos del salentí Gabri o el manresà David Garcia. Però excepte Guardiola i ara Soriano, tots han transitat per la classe mitjana del seu ofici, saltant de la titularitat esporàdica a l'ostracisme de les banquetes, rere els noms rutilants dels seus moments. Basora sí que va ser un dels grans de la seva època i el «Pep de tots nosaltres» doblement, primer com a icona jugant de barcelonista i després convertint-se en un dels gurus de la pilota. El fet és que amb els emoluments i costos en fitxatges de tots ells, els hem interioritzat com a normals. En una tertúlia d'aficionats és fàcil escoltar-los dient que un jugador que «només» cobra un parell de milions i juga mitjanament bé és «barat» o «no

ens costa gaire», en un ús de la primera persona del plural que no he arribat a entendre mai. Si el que percep aquests ingressos és un malabarista brasiler o un anglès rabassut aliè al nostre àmbit i a la nostra cultura, sembla més lògic i normal que veure a conveïns, a persones que parlen el català amb el nostre accent i amb giragonses localistes (com el mític «Boranit» del de Santpedor en començar les rodes de premsa), tot es torna més paradoxal i desmesurat. No negaré a cap d'ells, i menys a en Jonathan, el mèrit i el dret a cobrar el que ingressarà en el seu pas per la Xina les pròximes temporades, però en comparar-nos tots els altres amb ells, queda molt palès que l'esport més popular de tots a casa nostra ha generat unes disrupcions de diners que costen de pair. Queda molt simplista dir que «el que guanyen ho podrien repartir amb la gent pobre» o altres de similars, perquè el cert és que són la part actora que genera uns ingressos i

una atenció mundial que els fa mereixedors de tota la milionada que mouen. Però la visió obscena que provoca la comparació respecte de qualsevol altra activitat, sigui industrial, artística o fins i tot esportiva en altres disciplines, no s'esborra fàcilment del cap. Calculin els anys que hauran de treballar per guanyar el seu salari d'un any. Mirant d'acabar fent servir algunes de les expressions típiques dels periodistes esportius clàssics, tan donats a la hipèrbole, al «bo» d'en Jonathan Soriano l'havien anomenat fins ara «el Mozart del futbol», en una poc original connexió entre ell i el fet que haurà estat el millor jugador de la història de la ciutat del gran compositor. Quedem en espera de conèixer el nou sobrenom que li penjaran des de la capital xinesa. Alguna vegada li han dit el «Baró roig», vés a saber-ne el motiu. Un dia els va declarar premonitòriament que a futbol tant s'hi jugava a Barcelona com a Pequín. Cap allà se n'ha anat.

«LA LA LAND»

TRIBUNA

Carles Cortina i Riu
PROTOCOL-LISTA

Probablement aquest és el sobrenom amb què serà recordada la cerimònia de lliurament dels Oscars del 2017, el títol de la pel·lícula que comptava amb 14 nominacions però que, finalment, només n'ha aconseguit 6, potser perquè a Hollywood també s'aplica aquell aforisme vaticanista referit als pronòstics del conclave i que diu: «qui hi entra com a papable només en surt com a cardenal». L'escenari escollit per al lliurament dels Premis de l'Acadèmia ha estat el Dolby Theater –anteriorment conegut com a Ko-

dak Theater-, que està situat al 6801 del boulevard de Hollywood i, des del 2002, acull aquesta efemèride del cel·luloide. Aquesta vetllada és, probablement, l'esdeveniment que concentra –en un mateix espai i durant poques hores– més elegància, seducció i fascinació de tot el planeta; amb tots els ulls pendents del televisor i deixant volar la imaginació com si fóssim capaços d'establir una estreta connexió que salva les diferències horàries, les latituds geogràfiques, la varietat dels idiomes, la disparitat en les formalitats, la desigualtat dels localismes i la diversitat dels costums. La catifa vermella és trepitjada pels herois i les heroïnes del setè art amb el seu rostre més humà; mentre desfilen amb una naturalitat estudiada, amb un embolcall subtil i digne de les estrelles d'aquest firmament fulgurant i resplendent. Aquestes deïtats, vingudes des de la pantalla, es mouen amb un encant inigualable que els fans captivats i embadalits intentaran emular en la seva història particular, tal-

ment com si d'un film es tractés; amb tots els paral·lelismes imaginables i, a voltes, amb la realitat superant el mite però, malauradament, sense banda sonora. *La La Land* és una història d'amor entre un pianista i una aspirant a actriu, cambrera de professió, que s'enamoren a Los Angeles i encomanen als espectadors la dosi justa de romanticisme i de màgia del musical per no deixar de somniar malgrat que la realitat sigui tan adversa per als somnis, la interrelació i la llibertat. Emma Stone en el paper de Mia Dolan, acompanyada per Ryan Gosland representant Sebastian Wilder, encarnen l'esperança i els projectes a la terra de la promissió, la tendresa enmig d'un món competitiu i la disjuntiva entre estimar i triomfar. Stone va obtenir l'estatueta a la millor actriu i ja ho feia presagiar el seu vestit daurat de Givenchy –amb tires i brodats a la part superior i serrells en degradació cromàtica a la inferior– que portava en la catifa vermella i la feia brillar d'una manera especial i fascinant. De fet, el daurat va ser el color de la gala d'aquesta 89a edició dels també anomenats Premis AMPAS, l'acrònim en anglès

de l'Acadèmia de les Arts i de les Ciències Cinematogràfiques, potser perquè és el color de Donald Trump? Aquest president té el do de l'omnipresència perquè aconsegeix que es parli d'ell, encara que no hi sigui o no se l'esmenti directament; mentre, calculadament, celebra el primer sopar amb tots els governadors, i la representació institucional i política dels Estats Units, a la Casa Blanca; amb la pretensió vana de competir i fer ombra a la gala cèlica del cinema. L'anècdota en forma de pífia planetària, la varen protagonitzar Faye Dunaway i Warren Beatty, la memorable parella de Bonnie i Clyde en el film homònim del 1967, quan per una equivocació amb el sobre que contenia el nom de la guanyadora de l'Oscar a la millor pel·lícula varen anunciar *La La Land* quan, en realitat, era *Moonlight*. Una situació humiliant i vergonyosa que no té cap explicació lògica i coherent per a aquesta cerimònia excepcional, on tot està calculat, mesurat, assajat i previst, llevat de l'imprevist! I és que la Llei de Murphy es compleix i, en aquest cas, adéu al glamur!

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC A L'ADREÇA CARTESDIRECTOR@REGIO7.CAT

Per llogar-hi ventres

XAVIER CAPELLES. MANRESA

n Recentment el govern del PP ha obert el debat dels ventres de lloguer. Aprofitant l'avinentesa voldria aportar certes consideracions extretes d'un contracte real fet a Califòrnia.

Que es procurés la cobertura legal de Califòrnia és important. Califòrnia és gairebé l'única jurisdicció que permet un ampli ventall d'arrendadors: parella casada, de fet, LGBT... i fins i tot persones individuals. Es permet també que la mare llogatera pugui cobrar uns honoraris. No és estrany que la majoria de ventres llogats siguin de dones emigrants mexicanes. Pel que fa al contracte, destacar la

clara obligació de les persones arrendadores a quedar-se en tot cas i supòsit el nadó, per sobre de tota anormalitat congènita, física o mental de darrera hora. Rebuscant en la història del dret he trobat clàusules similars en els contractes de compravenda d'esclaus, on el comprador assumia els esclaus tot i les malalties latents contretes en la travessia de l'Atlàntic. Un altre aspecte per ressaltar té a veure

amb la pràctica de la cesària quan és convenient per a la salut del nadó. Com que moltes de les mares llogateres fan d'aquest servei tota una professió (la gestant del contracte esmentat era el tercer servei que ja prestava), la realització de cesàries els escurça la perspectiva de vida «laboral» futura. Per això no és estrany que en alguns casos el nadó, que possiblement pot estar patint, no sàpiga

com vindrà al món fins que un jutge ho hagi de decidir a corre-cuita. Finalment, voldria esmentar que el cost del servei era de 140.000 dòlars (uns 120.000 euros), dels quals només 40.000 dòlars eren els honoraris de la pobre mare gestant. Fins ara, la dona només havia estat llogada per l'home amb relació a la prostitució. A partir d'ara una dona rica podrà també llogar el cos d'una dona pobre.